

denne Anordning om, hvorledes man skal komme af med sin Titel, og uagtet jeg giver den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds Ret i, at jeg ikke troer, at Mange ville benytte dette, saa vilde det dog see underligt ud, om det skulde overdrages en Minister blot efter en simpel Begjæring til ham at skaffe en af Kongen givne Rang ud af Verden. Der er noget Incorrect i denne Bestemmelse. Det forekommer mig naturligt, at en kongelig Anordning fastsætter, hvorledes der skal gaaes frem, og at altsaa Paragraphens Bestemmelse er at foretrække for Wændringsforslaget. — Ved Forslaget til § 12 skal jeg ikke opholde mig, det skal jeg stemme for. — Med Hensyn til de Bemærkninger, den ærede sidste Taler fremførte, troer jeg, han kan være ganske ubekymret for de academiske Grader; thi med Undtagelse af den theologiske Doctorgrad, er den Rang, de give, saa uendelig ringe, at Ingen bryder sig derom, og den Retlighed, som er forbunden dermed, og som er Noget værd, nemlig Afgang til at holde Forelæsninger ved Universitetet, vil ikke bortfalde, fordi man afflaffer Rang. Hvad de Geistlige angaaer, kan han have Ret i, hvad han udtalte; jeg troer ogsaa, at de efter Bestemmelsen i § 13 maae betragtes som fuldstændig holdte udenfor Loven, men for deres Bedkommende er Spørgsmaalet heller ikke saa brændende som for de andre Embedsmænd; der er saa overordentlig Faa, der have anden Rang end den, deres Embede giver.

J. C. Jacobsen: Jeg ønsker at sige et Par Ord om Grunden, hvorfor jeg maa stemme imod § 7 i den Skikelse, hvori den foreligger, men derimod kan stemme for det Forslag, der er fremkommet fra den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig). Han har imidlertid gjort det vanskeligt for mig at motivere, hvorfor jeg agter at gøre det, idet han saa fuldstændig og udtømmende har anført alle de Argumenter, jeg kunde ønske at fremføre, at jeg i Virkeligheden ikke har

Noget at sige til, hvad han har udtalt; men det, hvorpaa jeg lægger Hovedvægten, er den urette Plads, hvor dette Forslag indkommer. Jeg kan ingenlunde være enig hverken med den ærede sidste Taler (Moug) eller med den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Vehmann) i, at en Bestemmelse om Titel- og Rangvæsen har Noget som helst at gjøre med en Lønningslov, og jeg holder mig til, hvad det sidstnævnte ærede Medlem har sagt, at det er Landstingets Opgave at revidere Lovene, saa at der ikke kommer Noget ind i dem, der er stødende imod gode Principer, og det forekommer mig at være et fordærveligt Princip og en fordærvelig Bane, man altsor ofte er kommen ind paa, at kaste en eller anden Paragraph, hvis Indhold man ikke troer paa anden Maade at kunne faae frem, ind i en Lov, hvor den ikke hører hjemme, allerhelst naar Taleren er om en Bevillingslov. Men det forekommer mig dernæst at være vigtigt at indsætte denne Bestemmelse i nærværende Lov, fordi man derved, saaledes som det fuldkomment klart er udviklet af den 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds, ikke vil naae det Maal, man sigter til, og hvori den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds ogsaa er enig, nemlig at afflaffe det hele Rang- og Titelvæsen. Det forekommer mig heller ikke, at der er nogen som helst Grund til at gaae denne Omvei, eller, om jeg saa maa sige, gaae igjennem denne Dagdor, for at opnaae dette Diemmed, efterat der jo fra Regjeringens Side har vist sig Beredvillighed til at opgive Rang- og Titelvæsenet. Naar Regjeringen er villig til og finder det rigtigt at opgive Rang og Titler for Embedsmændene, saa seer jeg ikke nogen fornøftig Grund, hvorfor Regjeringen skulde modsætte sig en Bestemmelse, som ophæver Rang og Titel ogsaa for Borgere, hvorfor den skulde ville udnævne Borgere til Justitsraader og Statsraader, og Landvæsenescommissairer til Kammerraader etc. Jeg kan derfor ikke troe, at det vil møde nogen som helst Modstand fra Regjeringens Side,